

A Prelátus 2013. februári levele

Amikor emberré lett, Isten Fia tökéletes emberi természetet vett fel. Ebben a levélben a Prelátus arra buzdít, hogy az Evangéliumban Jézus nyilvános működését követve ismerjük meg és szeressük jobban az Úr szent emberségét.

2013.02.15.

Kedves gyermekeim! Jézus oltalmazza leányaimat és fiaimat!

Amikor arról a mérhetetlen szeretetről elmélkedünk, amellyel Isten az embereket szereti, és amely mindenekelőtt a Megtestesülés misztériumában mutatkozik meg, ***megrendülünk***: így kezdődik az Atyánk „Az életszentség felé” című szentbeszéde,[1] és azt hiszem, hogy mi is szeretnénk ezzel a belső hozzáállással imádkozni a Hiszekegyet. Milyen hálával valljuk meg ezt, amikor azt mondjuk, hogy Isten örök Igéje Szűz Mária méhében, a Szentlélek erejéből testet öltött és emberré lett! Amikor a hitvallásban e szavakhoz érünk, mélyen meghajlunk – évente két alkalommal letérdelünk –, ***mert fellebben a fátyol, amely eltakarta Istent, és a mögötte rejlő kifürkészhetetlen és elérhetetlen misztérium megérint minket: Isten Emmanuellé lett, ami azt jelenti, „velünk az Isten”. A szent zene nagy mesterei által írt miséket hallva*** – mondta a Szentatya nemrég egy általános kihallgatáson –,

(...) azonnal észrevesszük, ahogy ehhez a mondathoz érve különösen elidőznek, mintegy a zene egyetemes nyelvén kifejezve azt, amit a szavak nem tudnak kimondani: a megtestesülő, emberré váló Isten nagy misztériumát.[2]

Az elmúlt hetek során a liturgiára támaszkodva követtük Jézus lépéseit itt a földön: először a názáreti műhelyben, majd Júdea és Galilea útjain. Azt javaslom nektek, hogy most, az emberré lett Isten e nagy misztériumáról elmélkedve időzzünk el az Úr földi életének különböző pillanatain. Jézus ugyanis emberként nemcsak megszületett Betlehemben, hanem több mint harminc éven át járt-kelt közöttünk, és teljes mértékben emberi életet élt. Szent Josemaría arra buzdított minket, hogy köszönjük meg Jézusnak, hogy magára öltötte emberi testünket, hogy felvállalta azt annak minden

következményével együtt. Így fogalmazott: ***Isten nem embernek öltözött, hanem emberré lett.***[3] A II. Vatikáni Zsinat arra emlékeztet minket, hogy Isten Fia „emberi kézzel dolgozott, emberi értelemmel gondolkodott, emberi akarattal cselekedett, emberi szívvel szeretett. Szűz Máriától születvén valóban egy lett közülünk, a bűnt kivéve mindenben hasonló lett hozzánk”.[4]

Amikor az Úr életére gondolunk, nagyon fontos **rácsodálkozni erre a misztériumra, hagyni, hogy magával ragadjon annak nagysága, hogy Isten, a valóságos Isten, minden létező Teremtője emberként járta a mi útjainkat, belépett az ember idejébe, hogy nekünk adja saját életét (vö. 1Jn 1,1-4).**[5] A kegyelem segítségével mélyülünk el annak következményeiben, hogy Isten tökéletes emberré lett: Jézus megmutatja nekünk, hogyan kell

Isten igazi gyermekeiként
viselkednünk minden egyes
pillanatban, annak a méltóságnak
megfelelően, amelyet Ő nyert el
számunkra. A liturgikus év során
újra felidézzük legfőbb tanításait, új
jelentést fedezve fel bennük.
Igyekezzünk magunkévá tenni és
mindennapi életünk során megélni
őket: ez az a biztos út – nincs másik –
az életszentség felé, amelyre az Úr
hív minden egyes keresztényt. Ő
maga mutatta meg az
Evangeliumban: *Én vagyok az Út, az
Igazság és az Élet (...). Senki sem
juthat el az Atyához, csak általam.*^[6]

Egészen fiatal korától kezdve az
Atyánk mindazoknak, akik
lelkipásztori segítségét kérték – és
akiket ő maga keresett, hogy az
Úrhoz vezesse őket, hiszen az
apostolkodásban nincs helye
tétlenségnek –, megmutatta az utat,
amelyen járva követni tudják
Krisztust a mindennapi életben.

Különleges fényt kapott Istentől, hogy felfedezze azt az üdvözítő tartalmat, amelyet Krisztus názáreti élete rejt magában, amely – ahogy a *Katolikus Egyház Katekizmusában* áll – „minden ember számára lehetővé teszi, hogy az élet leghétköznapiabb dolgaiban közösségben legyen Jézussal”.^[7] Ezt kifejezetten megfogalmazta XVI. Benedek is, amikor elismerte, hogy az Alapítónk életében és írásaiban különleges erővel ragyog fel az Evangélium isteni fényének egy sugara, éppen azért, mert azt tanította, hogy az életszentséget el lehet és el kell érni a keresztény élet rendes körülményei, ^[8] a munkával töltött órák, a családról való gondoskodás, a szakmai és társas kapcsolatok közepette.

Valóban, Isten elültette Szent Josemaría szívében ***a vágyat, hogy a legkülönfélébb állapotú, helyzetű és foglalkozású embernek***

továbbadja ezt a tanítást: a mindennapi élet lehet szent és Istennel teli; Isten arra hív bennünket, hogy megszenteljük a mindennapi feladatainkat, mivel ebben is rejlik a keresztény élet tökéletessége.[9] És megvilágosította, hogy megalapítsa az Opus Deit, amely *a hivatásbeli munka és a mindennapi keresztény kötelességek által út az életszentségre.*[10] A szellemisége biztos iránytű azok számára, akik az evilági tennivalók közepette, úgymond a föld minden útkereszteződésében szeretnék megtalálni, követni és szeretni Krisztust.

A Megtestesülés misztériuma arról tanúskodik, hogy Isten odaadta magát minden embernek. Az isteni Ige megtestesült, ajándékká akart válni az emberek számára, önmagát adta értünk (...), magára vette emberségünket, hogy nekünk

adja istenségét. Ez a nagy ajándék. Amikor mi adunk ajándékot – mondta a Szentatya –, nem fontos, hogy az ajándékaink drágák-e vagy sem; aki nem képes önmagából ajándékozni, az mindig keveset ad. Van, aki éppen szívét és odaadását próbálja pénzzel, anyagi javakkal pótolni. A Megtestesülés misztériuma azt mutatja meg, hogy Isten nem ezt tette: nem valamit adott, hanem önmagát adta oda egyszülött Fiában.[11] És ugyanezt várja el minden egyes embertől.

Február közepén kezdődik a nagyböjt, amely különösen alkalmas időszak arra, hogy megvizsgáljuk a viselkedésünket, és észrevegyük, ha nem vagyunk nagylelkűek Istennel és Isten kedvéért a többiekkel. A hamvazószerdai liturgia szentleckéjében a pogányok apostola a következőket mondja nekünk az Úr nevében: *a kellő időben meghallgatlak, s az üdvösség napján*

segítek rajtad. Nos, most van a kellő idő, most van az üdvösség napja! [12]

Ugyanebben a levélben később arra buzdít, hogy minden pillanatban Istennek szolgáljunk: nagy türelmet tanúsítva a megpróbáltatásban, a szükségben, a szorongattatásban; (...) ha elfáradunk, virrasztunk, böjtölünk; tisztaságban, megértőn, béketűrően és jóságosan, a Szentlélekben és az őszinte szeretetben megmaradva. [13]

Az apostol e szavainak – írta Szent Josemaría – ***örömmel kell eltöltenie titeket, mert örökre megerősítik a hivatásotokat, amelyet hétköznapi keresztényekként kaptatok, akik a világ kellős közepén éltek, és minden fáradságot, munkát és örömet megosztotok veletek egyenlő embertársaitokkal.***

Mindez isteni út. Az Úr nem mást kér tőletek, mint azt, hogy minden pillanatban gyermekeiként és szolgálóiként viselkedjetek.

De az élet e rendes körülményei csak úgy válhatnak isteni úttá, ha valóban megtérünk, és egészen odaadjuk magunkat. Szent Pál ugyanis keményen fogalmaz. A

kereszténynek nehéz életet ígér, tele kockázatos kalandokkal és állandó feszültséggel. Hogy eltorzították a kereszténységet, amikor kényelmes életté akarták alakítani! De ugyanúgy eltorzítja az igazságot, amikor valaki azt gondolja, hogy ez a mély és komoly élet, amelytől nem idegen az emberi lét minden nehézsége, csupa aggodalom, elnyomás vagy félelem.

A keresztény ember realista, természetfölötti és egyben emberi realizmussal ítéli meg az életet, észleli annak minden árnyalatát: a fájdalmat és az örömet, a szenvedést a saját és mások életében, a biztonságot és az elbizonytalanodást, a nagylelkűséget és az önzésre való hajlamot. A keresztény ember mindezt ismeri és felvállalja, emberi

szilárdsággal és Istentől kapott erővel. **[14]** Mielőtt folytatnám, szükségét érzem annak, hogy megálljunk egy pillanatra és elgondolkodjunk: valóban felkészülök arra, hogy a nagybőjti heteket bűnbánattal éljem meg? Szeretnék behatolni Jézus Krisztus áldozatába? Elutasítok az önmegtagadástól való minden félelmet?

Az egyetlen módja annak, hogy valóban és mélyen megértsük az emberi állapotot, az, ha ilyen keresztény módon – amint azt az imént láttuk az Atyánkat idézve – tekintünk az élet viszonyaira, amelyekben nem egyszer megmutatkozik a szenvedés és a teremtmények korlátai. Ahhoz, hogy felfedezzük az élet nehézségeiből – a fájdalomból, a munka hiányából, a betegségből, a halálból – fakadó aggodalmak és szorongás értelmét, őszintén kell hinnünk Isten végtelen

szerepében. Egyedül a megtestesült Ige fényében találjuk meg mindennek az értelmét. **Isten Fiának megtestesülésével egy új teremtés valósul meg, és ez adja meg a teljes választ arra a kérdésre, hogy ki is az ember. Egyedül Jézusban mutatkozik meg teljesen Isten terve az emberről.**
[15]

Ezt világosan kifejezte az utolsó ökumenikus zsinat: „Az ember misztériuma csak a megtestesült Ige misztériumában világosodik meg igazán. Ádám, az első ember ugyanis az eljövendőnek, tudniillik az Úr Krisztusnak előképe volt. Krisztus, az új Ádám, az Atya és az ő szeretete misztériumának kinyilatkoztatásában teljesen föltárja az embert az embernek, és megmutatja magasztos hivatását.”[16]

Lányaim és fiaim, ismétlem:
igyekezzünk jól kihasználni az
Evangélium olvasásával töltött időt,
és ezt elősegítendő elmélkedjünk az
Úr életének eseményeiről. Szent
Josemaría mindig azt kérte, hogy ne
úgy olvassuk ezeket a jeleneteket,
mintha távol állnának tőlünk, hanem
belülről szemléljük őket, ***mint az ott
szereplők egyike***, gyengeségünkkel
együtt, javulni akarva, elámulva
Jézus Krisztus Szent Emberségén, és
az Ő isteni erejére támaszkodva.

***Krisztust követni: ez a titok. Olyan
közelről követni, hogy vele együtt
éljünk, mint az első tizenkettő;
annyira közel, hogy eggyé váljunk
vele. Ha nem állítunk akadályt a
kegyelem útjába, akkor
csakhamar elmondhatjuk, hogy
magunkra öltöttük Urunkat, Jézus
Krisztust (vö. Róm13,14). Akkor a
viselkedésünkben az Úr válik
láthatóvá, mint egy tükörben. Ha a
tükör jó, hűen tükrözi Megváltónk***

***szeretetreméltó arcát, anélkül,
hogy eltorzítaná vagy kifigurázná;
és így a többi ember csodálhatja és
a nyomába szegődhet.***[17]

Az évközi idő első heteiben, majd később, a nagyböjt során az Egyház olyan jeleneteket tár elénk, amelyek egyaránt kiemelik az Úr isteni és emberi mivoltát. Az istenségét kinyilvánító nagy csodák mellett tanúi vagyunk emberi természetének is: éhes és szomjas volt, fizikailag kimerült az egyik helyről a másikra vezető hosszú gyalogutak során, örült, amikor az emberek szíve megnyílt a kegyelem előtt, és fájdalom töltötte el, amikor mások ellenálltak. E pillanatokról így beszélt Szent Josemaría: ***Az Úr megéhezett. Ő, a mindenség Teremtője, mindenek Ura, megéhezett! Köszönöm neked, Istenem, hogy az evangélista isteni sugallatra megörökítette ezt a jelenetet, és ez arra kötelez, hogy még jobban***

szeresselek, és arra indít, hogy erősen vágyjak rá, hogy Szent Emberségedet szemléljem!
Perfēctus Deus, perfēctus homo(Quicūmque *hitvallás*),
tökéletes Isten és tökéletes ember, hús-vér ember, akárcsak te és én.
[18]

Ha megmaradunk ezen az úton, amely Názárettől a Keresztig vezet, kitárulnak előttünk az isteni élet kapui. Ugyanis a Krisztushoz mint emberhez fűződő kapcsolatunk révén megtanulunk Krisztussal mint Istennel beszélni, és Őbenne és Őáltala az Atyával és a Szentlélekkel: a háromszemélyű egy Istennel. Az Alapítónk biztosított róla, hogy az életszentség felé vezető úton elérkezik egy pillanat, amikor a szív szükségét érzi, hogy *külön-külön ismerje és imádja mindegyik isteni Személyt. Ez a lélek számára mintegy új felfedezés a természetfeletti életben, olyan,*

*mint amikor egy kisgyermek
apránként felfedezi az életet. A
lélek szerető párbeszédben van az
Atyával, a Fiúval és a
Szentlélekkel; szívesen hagyja,
hogy az életadó Vigasztaló
működjön benne, aki anélkül, hogy
megérdemelnénk, nekünk adja
magát, és megajándékoz a
természetfeletti ajándékokkal és
erényekkel.[19]*

Majd hozzáfűzi Szent Josemaría:
*Aszkézis ez? Misztika? Nem
törődöm vele. Mit számít, hogy
aszkézis vagy misztika? Isten
kegyelme. Ha igyekszel elmélkedni,
az Úr nem tagadja meg tőled a
segítségét. Hit és hitből fakadó
tettek: tettek, mert az Úr egyre
többet követel, amint azt kezdettől
fogva te magad is tapasztaltad, és
én is megmondtam annak idején.
Mindez már szemlélődés és
egyesülés, és ilyen kell, hogy legyen
sok keresztény élete: mindenki*

***halad a saját lelki útján –
amelyeknek se szeri, se száma – a
világ dolgai közepette, még akkor
is, ha nincs is egészen tudatában.***
[20]

Február közepe táján, majdnem a
nagyböjt első napján ünnepeljük meg
annak az évfordulóját, amikor Isten
két alkalommal beavatkozott a Mű
történetébe: 1930. és 1943. február
14-én. Már hetven éve, hogy a Menny
ilyen közel van az Opus Deihez! Ezen
a hálaadással teli napon azt
szeretnénk, hogy imádságunk jusson
el Istenhez a Szűzanyán,
édesanyánkon keresztül, aki *Mater
Pulchrae Dilectionis*, a szép szeretet
Anyja: ezen a néven – amelyet
annyira szeretett az Atyánk – szólítja
meg őt az Egyház.

Néhány nappal később, február 19-
én lenne a szeretett don Álvaro
névnapja. Arra támaszkodva, hogy az
Egyház elismerte, hogy don Álvaro

hősies mértékben élt meg minden
erényt, a közbenjárására kérjük
Istentől, hogy mi is tudjuk hűségesen
végigjárni a keresztény hivatásunk
útját, és minden napunk
körülményei között keressük, találjuk
meg és szeressük Jézus Krisztust.
Istennek hála, a Mű történetének
számos más évfordulója is van,
amelyeket – biztos vagyok benne –
úgy éltek meg, mintha most
történnének: ne engedjük meg –
amint arra figyelmeztetett az Atyánk
–, hogy pusztá emlékké
halványuljanak, mintha régmúlt
események lennének, amelyek már a
történelem részei.

Minden szeretetével megáld
benneteket és imádságotokat kéri,

Atyátok,

+ Javier

Róma, 2013. február 1.

[1] Vö. SZENT JOSEMARÍA: *Isten barátai*, 294 [2] XVI. BENEDEK: Általános kihallgatáson elhangzott beszéd, 2013. január 2.

[3] SZENT JOSEMARÍA: Feljegyzések egy elmélkedésről, 1972. december 25.

[4] II. VATIKÁNI ZSINAT: *Gaudium et spes* kezdetű lelkipásztori konstitúció, 22

[5] XVI. BENEDEK: Általános kihallgatáson elhangzott beszéd, 2013. január 9.

[6] *Jn* 14,6

[7] *Katolikus Egyház Katekizmusa*, 533

[8] Vö. XVI. BENEDEK: *Verbum Domini* kezdetű apostoli buzdítás, 2010. szeptember 30., 48

[9] SZENT JOSEMARÍA: *Es Cristo que pasa*, 148

[10] Imádság Szent Josemaríához

[11] XVI. BENEDEK: Általános
kihallgatáson elhangzott beszéd,
2013. január 9.

[12] RÓMAI MISEKÖNYV:
Hamvazószerda, Szentlecke (2Kor
6,2)

[13] 2Kor 6,4-6

[14] SZENT JOSEMARÍA: *Es Cristo que
pasa*, 60

[15] XVI. BENEDEK: Általános
kihallgatáson elhangzott beszéd,
2013. január 9.

[16] II. Vatikáni Zsinat: *Gaudium et
spes* kezdetű lelkipásztori
konstitúció, 22

[17] SZENT JOSEMARÍA: *Isten barátai*,
299

[18] SZENT JOSEMARÍA: *Isten barátai*,
50

[19] SZENT JOSEMARÍA: *Isten barátai*,
306

[20] SZENT JOSEMARÍA: *Isten barátai*,
308

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hu-hu/article/a-prelatus-2013-februari-
levele/](https://opusdei.org/hu-hu/article/a-prelatus-2013-februari-levele/) (2026.03.12.)